

του Daniel Tanuro

Η 24ωρη απεργία που κινητοποίησε τη βέλγικη εργατική τάξη τη Δευτέρα 15 Δεκεμβρίου ήταν μια τεράστια επιτυχία. Όλη η χώρα παρέλυσε εντελώς: η Φλάνδρα, η Βαλονία και οι Βρυξέλλες, ο ιδιωτικός και ο δημόσιος τομέας, η βιομηχανία και οι υπηρεσίες, οι μεταφορές και το εμπόριο, οι μεγάλες και οι μικρές επιχειρήσεις. Είχαμε να δούμε ένα τόσο μαζικό κίνημα από την απεργία του Νοέμβρη του 1993 (24ωρη απεργία ενάντια στο «συνολικό πρόγραμμα») όμως, με τη διαφορά ότι η απεργία της 15ης Δεκεμβρίου θα έχει και συνέχεια.

Οργανωμένη από το ενιαίο συνδικαλιστικό μέτωπο (FGTB, CSC, CGSLB), αυτή η απεργία είναι -προς το παρόν- η τελευταία φάση ενός σχεδίου δράσης ενάντια στη λιτότητα της δεξιάς κυβέρνησης που ανάδειξαν οι εκλογές της 25ης του περασμένου Μάη. Αυτό το σχέδιο, που εξαγγέλθηκε την ημέρα του σχηματισμού της κυβέρνησης συνασπισμού του Σαρλ Μισέλ, άρχισε με μια μαζική πορεία 130.000 διαδηλωτών στις 6 Νοεμβρίου στις Βρυξέλλες και συνεχίστηκε με μια σειρά κυκλικών απεργιών από επαρχία σε επαρχία (στις 24/11, 1/12 και 8/12). Σε κάθε μια από αυτές τις φάσεις, η κινητοποίηση γινόταν μεγαλύτερη.

Το 2011 η κυβέρνηση με επικεφαλής το ΣΚ χτύπησε σκληρά τον κόσμο της εργασίας

Για να κατανοήσουμε τα σημερινά γεγονότα, πρέπει να θυμίσουμε το πολιτικό τους πλαίσιο. Στο Βέλγιο, οι επιθέσεις ενάντια στο κόσμο της εργασίας γίνονται εδώ και 25 χρόνια από κυβερνήσεις με σοσιαλδημοκρατική συμμετοχή. Μετά τη μακρά πολιτική κρίση που ακολούθησε τις εκλογές του 2010, και οι οποίες σηματοδεύτηκαν από τη νίκη στη Φλάνδρα του NVA, ο σοσιαλδημοκράτης πρωθυπουργός εκτίμησε ότι έπρεπε «να σώσει τη χώρα», να σκληρύνει ακόμα περισσότερο τις επιθέσεις του, προκειμένου η παραδοσιακή φλαμάνδικη δεξιά να μπορέσει να νικήσει τους φιλελεύθερους-εθνικιστές και να παραμείνει στη κυβέρνηση ο συνασπισμός με τη σοσιαλδημοκρατία. Αυτή η πολιτική -που κόστισε στο κόσμο της εργασίας πανάκριβα, 20 δισεκατομμύρια ευρώ- κατέληξε σε ένα φοβερό φιάσκο. Τον περασμένο Μάη, το πιθανότερο προγνωστικό ήταν ότι ο κυβερνητικός συνασπισμός θα συνέχιζε στην εξουσία. Όμως, προς γενική έκπληξη, το γαλλόφωνο φιλελεύθερο κόμμα, υποστηριζόμενο από το Παλάτι, σχημάτισε ένα ομοιογενή συνασπισμό της δεξιάς με του Φλαμανδούς χριστιανοδημοκράτες, τους Φλαμανδούς φιλελεύθερους και το NVA. Το τελευταίο δέχτηκε να ξεχάσει προσωρινά τις χωριστικές του διεκδικήσεις, με αντάλλαγμα ένα υπερ-φιλελεύθερο πρόγραμμα.

Σήμερα, η δεξιά κυβέρνηση θέλει να συντρίψει το κοινωνικό μοντέλο που υπάρχει από το 1945

Στο κοινωνικο-οικονομικό επίπεδο, το πρόγραμμα της κυβέρνησης του Σαρλ Μισέλ προεκτείνει και βαθιάίνει τη λιτότητα που επέβαλε ο προκάτοχός του. Επιβάλλεται μια νέα «θεραπεία» λιτότητας ύψους 11 δισεκατομμυρίων. Πλήττονται όλες και όλοι, μισθωτοί, δημόσιοι υπάλληλοι, άνεργοι, συνταξιούχοι, ασθενείς και ανάπηροι, αιτούντες άσυλο και απασχόληση... και ειδικότερα οι νέοι και οι γυναίκες.

Ο ηγέτης του NVA Bart De Wever λέει για τον ίδιο ότι είναι το πολιτικό μπράτσο του VOKA, του συνδέσμου Φλαμανδών εργοδοτών. Δεν είναι υπουργός αλλά είναι αυτός που κυβερνάει. Όλη αυτή η κυβέρνηση εμφανίζεται να είναι στην υπηρεσία της εργοδοσίας, έχοντας μια ουσιαστική αποστολή: να

σπρώξει τις συνδικαλιστικές οργανώσεις στη γωνία, να μειώσει δραστικά το βάρος τους στη πολιτική ζωή και γενικότερα, στη κοινωνία. Τα μεγάλα ΜΜΕ συνεργάζονται ενεργά σε αυτό το σχέδιο: αντιμέτωπα με την απεργία της 15η Δεκεμβρίου, έχυσαν τόνους προπαγάνδας μίσους ενάντια στους απεργούς και στα συνδικάτα.

Το βέλγικο συνδικαλιστικό κίνημα είναι ελάχιστα πολιτικοποιημένο, επικεντρώνεται στη ταξική συνεργασία (στη «διαβούλευση»), αλλά είναι εξαιρετικά μαζικό (3,5 εκατομμύρια μέλη για ένα πληθυσμό 10 εκατομμυρίων) και πολύ καλά οργανωμένο. Καθημερινά, στηρίζεται στη δραστηριότητα δεκάδων χιλιάδων αγωνιστών, συνδικαλιστών εκπροσώπων και υπευθύνων. Όλοι αυτοί κατανόησαν πως αντιμετωπίζουν κάτι καινούργιο: μια απόπειρα να αλλάξουν ποιοτικά οι συσχετισμοί δυνάμεων μέσα στη κοινωνία. Το παλιό σχέδιο του Ισχυρού κράτους έχει επανέλθει στην ημερήσια διάταξη, και στο επίκεντρό του βρίσκεται η προσπάθεια να αδειάσει το δικαίωμα στην απεργία από το περιεχόμενό του.

Πολλές δεκάδες χιλιάδες συνδικαλιστές αγωνιστές και αγωνίστριες οργανώνουν την πάλη επί τόπου

Είναι τόσο η συνειδητοποίηση αυτού του κινδύνου όσο και η αγανάκτηση των αγωνιστών και αγωνιστριών απέναντι στο κοινωνικόπισωγύρισμα που έσπρωξε τις συνδικαλιστικές ηγεσίες να ενωθούν και να προτείνουν ένα πραγματικό σχέδιο δράσης, και αυτό το σχέδιο με τη σειρά του ενθάρρυνε τους αγωνιστές και τις αγωνίστριες να αναλάβουν δράση με διαρκώς αυξανόμενη ενέργεια και ενθουσιασμό. Δεκάδες χιλιάδες άνδρες και γυναίκες είναι κινητοποιημένοι και οργανώνουν κινητές απεργιακές φρουρές, μπλόκα δρόμων, μπλόκα βιομηχανικών ζωνών, σε όλες τις περιοχές της χώρας.*

Το κίνημα έχει πολύ μεγάλη υποστήριξη από τη κοινή γνώμη. Αυτό διαπιστώθηκε στη διαδήλωση της 6ης Νοεμβρίου και από τότε αυτή η υποστήριξη αυξήθηκε συνεχώς, γεγονός που συγκεκριμενοποιείται με τη δημιουργία πλατιών συνασπισμών καλλιτεχνών, διανοούμενων και κοινωνικών ακτιβιστών που συμβάλουν στην απονομιμοποίηση της πολιτικής λιτότητας. Γυρνάει όμως ο άνεμος και σε ιδεολογικό επίπεδο. Οι αποκαλύψεις για το ακροδεξιό παρελθόν πολλών υπουργών του ΝΒΑ έπαιξαν ρόλο σε αυτό το επίπεδο, αλλά το βασικό είναι η άρνηση της κοινωνικής αδικίας, που συμβολίζεται από το γεγονός ότι το Βέλγιο είναι ένας φορολογικός παράδεισος για τους πλούσιους και μια φορολογική κόλαση για τους υπόλοιπους.

Έξι μήνες μετά από τις εκλογές, η περιφερειακή φλαμανδική κυβέρνηση που διευθύνεται από το ΝΒΑ (που επιβάλλει κι αυτή δραστικές δημοσιονομικές περικοπές) δεν υποστηρίζεται παρά από περίπου το 35% του πληθυσμού. Όλα τα επίπεδα της εξουσίας έχουν απαξιωθεί στα μάτια του κόσμου, συμπεριλαμβανομένης και της κυβέρνησης της Βαλονίας που διευθύνεται από τη σοσιαλδημοκρατία, η πολιτική λιτότητας της οποίας δεν διαφέρει στο ελάχιστο από την ομοσπονδιακή λιτότητα. Το Σοσιαλιστικό κόμμα ονειρευόταν να ανακάμψει περνώντας στην αντιπολίτευση, αλλά το παρόν κλίμα ριζοσπαστικοποίησης και συνειδητοποίησης το εμποδίζει.

Προς μια μείζονα αναμέτρηση

(...) Όλα συγκλίνουν λοιπόν προς τη κατεύθυνση μιας μείζονος σύγκρουσης. Το ξέσπασμα μιας μισο-αυθόρμητης γενικής απεργίας κατά το πρότυπο εκείνης του 1960-1961 δεν είναι το πιο πιθανό βραχυπρόθεσμο σενάριο. Όμως, αν η κυβέρνηση ψηφίσει αυτά τα μέτρα τις επόμενες μέρες στο κοινοβούλιο, οι συνδικαλιστικές οργανώσεις θα πρέπει να συνεχίσουν και να ριζοσπαστικοποιήσουν το

σχέδιο δράσης τους, πράγμα που θα ισοδυναμεί για αυτές με το ότι θα καβαλήσουν τον τίγρη. Σε αυτή τη περίπτωση, και υπό τον όρο ότι θα διατηρηθεί η συνδικαλιστική ενότητα, πολλά πράγματα θα γίνουν εφικτά.

***(Σημ. της μετάφρασης): Ένα από τα βασικά χαρακτηριστικά της γενικής απεργίας της 15ης Δεκεμβρίου ήταν η ενεργή συμμετοχή δεκάδων χιλιάδων Βέλγων εργαζομένων και υποστηρικτών τους σε (κινητές και μη) απεργιακές φρουρές που μπλόκαραν χιλιάδες τόπους εργασίας -ακόμα και τη Κεντρική Τράπεζα- από τις 4 το πρωί, και κυρίως τα αμέτρητα μπλόκα σε κάθε λογής αυτοκινητοδρόμους και δρόμους, ακόμα και στο κέντρο των Βρυξελλών στη συνοικία των υπουργείων, που φιλτράριζαν τα ΙΧ και άλλα οχήματα, επιτρέποντας τη διέλευση μόνο εκείνων που έπαιρναν άδεια από τις απεργιακές φρουρές. Γεγονός είναι ότι στις 15 Δεκεμβρίου, δεν κυκλοφόρησε στη χώρα ούτε ένα λεωφορείο, ούτε ένα τρένο, και έκλεισε ο εναέριος χώρος του Βελγίου !**

Μετάφραση: Γιώργος Μητραλιάς

ΠΗΓΗ:www.contra-xreos.gr